

Arrest

nr. 113 284 van 31 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengaalse nationaliteit te zijn, op 30 oktober 2013 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid als voorlopige maatregel de behandeling van zijn schorsingsverzoek te vorderen dat gericht is tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 oktober 2013 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 en 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 oktober 2013 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 30 oktober 2013 om 18 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. VAN DER LINDEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 9 september 2013 een asielaanvraag in, waarbij hij verklaarde dezelfde dag het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. Op basis van een onderzoek van vingerafdrukken werd door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op 9 september 2013 vastgesteld dat verzoeker eerder in Hongarije werd aangetroffen.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 17 september 2009 de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats.

1.4. Op 18 september 2013 verzocht de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, gelet op artikel 16.1.c van de Europese Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening 343/2003/EG), de Hongaarse autoriteiten om de terugname van verzoeker.

1.5. De Hongaarse autoriteiten willigden het terugnameverzoek in op 26 september 2013.

1.6. Op 4 oktober 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer(1), die verklaart te heten(1):

naam : [M.]

voornaam : [R.]

[...]

nationaliteit : Bangladesh

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde dat hij op 09.09.2013 is aangekomen in België. Dezelfde dag vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde geboren te zijn op 14.01.1989 te Sunamgonj en over het staatsburgerschap van Bangladesh te beschikken.

Uit het Eurodacverslag van 09.09.2013 blijkt dat betrokkene asiel heeft aangevraagd in Griekenland en Hongarije. De Hongaarse autoriteiten hebben op datum van 26.09.2013 ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 17.09.2013 dat dit zijn eerste asielaanvraag in België is. Betrokkene verklaarde verder dat hij eerder nergens anders asiel heeft aangevraagd. Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor dat hij eind 2009 vanuit Bangladesh per vliegtuig vertrok naar Dubai en vanuit Dubai verder reisde naar Iran. Wanneer hij in Iran zou zijn aangekomen stelt betrokkene niet te weten. Na een verblijf van 10 dagen in Teheran zou betrokkene te voet en per bus naar Turkije gereisd zijn waar hij gedurende vijf dagen in Istanbul verbleven zou hebben om vervolgens per auto en te voet naar Griekenland te reizen waar eind september 2009 zou zijn aangekomen. Betrokkene verklaarde dat hij tot juni 2013 in Athene verbleven zou hebben alvorens te voet naar Macedonië te reizen waar hij in juni 2013 zou zijn toegekomen. Betrokkene stelt dat hij gedurende één maand bij de smokkelaars verbleef ergens in een bos alvorens te voet naar Servië te reizen. Vanuit Servië zou betrokkene vervolgens na een reis van tien dagen in Hongarije aangekomen zijn op 25.07.2013. Betrokkene verklaarde dat hij gedurende achttien of negentien dagen in een opvangcentrum verbleven zou hebben en vervolgens met de smokkelaar op een onbekende plaats verbleven zou hebben. Vervolgens zou betrokkene naar Italië gereisd zijn waar hij tot 31.08.2013 in Milaan verbleven zou hebben om vervolgens de trein te nemen en naar Frankrijk te reizen waar hij

gedurende zeven dagen bij de smokkelaar in Parijs verbleven zou hebben. Vervolgens zou hij op 08.09.2013 de bus genomen hebben naar België waar hij op 09.09.2013 zou zijn aangekomen en hij nog dezelfde dag het statuut van vluchteling aanvraag bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het grondgebied van de Lid-Staten niet verlaten te hebben. Rekening houdende met de verklaring van betrokkene dat hij nergens eerder asiel heeft aangevraagd, werd betrokkene geconfronteerd met de resultaten uit het Eurodacverslag van 09.09.2013 waaruit blijkt dat zowel de Griekse als de Hongaarse autoriteiten op basis van zijn vingerafdrukken een asielverzoek registreerden in de Centrale Eenheid van het Eurodac-systeem. Betrokkene verklaarde vervolgens dat in Griekenland enkel zijn vingerafdrukken genomen werden en dat hij nadien een verblijfskaart gekregen zou hebben en dat hij in Hongarije werd opgepakt door de Politie en dat zijn vingerafdrukken genomen werden maar dat hij in geen van beide landen asiel heeft aangevraagd. Betrokkene werd er op gewezen dat uit de codering in het Eurodacverslag van 09.09.2013 blijkt dat hij wel degelijk asiel heeft aangevraagd in Griekenland en Hongarije. Betrokkene verklaarde daarop dat hij in Hongarije door de tolk werd opgelicht en dat hij tegen de tolk gezegd zou hebben dat hij in Hongarije op bezoek was en dat de tolk een verhaaltje verzonden zou hebben en van alles genoteerd zou hebben. Gevraagd of hij documenten getekend heeft, verklaarde betrokkene dat hij geen idee heeft wat hij ondertekend heeft. Gevraagd of hij toegeeft dat hij waarschijnlijk wel asiel heeft aangevraagd, stelde betrokkene dat dit inderdaad het geval was maar dat eigenlijk naar Italië wilde. Gesteld dat hij bij zijn reisroute aangaf dat hij via Italië reisde werd betrokkene gevraagd waarom hij dan in Italië geen asiel had aangevraagd stelde betrokkene dat de smokkelaar hem de raad gaf om in België asiel aan te vragen omdat dit veiliger zou zijn. Betrokkene verklaarde verder dat hij nadat zijn vingerafdrukken in Griekenland genomen waren een verblijfskaart met rode kleur gekregen zou hebben die voor zes maanden geldig was, vervolgens nog vier keer verlengd werd en toen geen verlenging meer kreeg en vervolgens nog meer dan een jaar illegaal in Griekenland verbleef. Betrokkene verklaarde verder dat hij nadat zijn vingerafdrukken in Hongarije genomen werden, twee nachten werd vastgehouden in een gevangenis en vervolgens opgevangen werd in een opvangcentrum waar hij tien tot vijftien dagen bleef alvorens er weg te lopen.

Vooreerst dient met betrekking tot de verklaringen van betrokkene dat hij nooit elders asiel heeft aangevraagd maar dat zijn vingerafdrukken wel in Griekenland en Hongarije genomen zouden zijn (DVZ, vraag, 22 & 24), het volgende te worden opgemerkt. Uit de codering in het Eurodacverslag van 09.09.2013, met name GR14803/8/101281 en HU1330007027765 blijkt dat de vingerafdrukken van betrokkene in Griekenland en Hongarije werden genomen en dat er op basis van de vingerafdrukken van betrokkene voor betrokkene wel degelijk een asielaanvraag werd geregistreerd in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem door de Griekse en Hongaarse autoriteiten. De codering '1' na de landencodes GR en HU verwijst immers zoals vastgelegd in art. 2.3 van de Verordening (EG) nr. 407/2002 van de Raad van 28 februari 2002 tot vaststelling van sommige uitvoeringsbepalingen voor Verordening (EG) nr. 2725/2000 betreffende de instelling van "Eurodac" voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van de Overeenkomst van Dublin, op een asielaanvraag. De verklaringen van betrokkene dat hij nooit elders anders asiel heeft aangevraagd of deze intentie geuit zou hebben (DVZ, vraag 22 & 24) zijn dan ook niet als aannemelijk te beschouwen. De Griekse en Hongaarse autoriteiten hebben er immers geen enkel voordeel of belang bij om op basis van betrokkene's vingerafdrukken een asielverzoek in de Centrale Eenheid van het Eurodac-systeem te registreren indien betrokkene er geen asiel zou hebben aangevraagd of deze intentie niet kenbaar zou hebben gemaakt aan de Griekse of Hongaarse autoriteiten. De Hongaarse autoriteiten stellen bovendien in hun expliciete terugnameakkoord dd. 26.09.2013 dat betrokkene in Hongarije wel degelijk asiel heeft aangevraagd, met name op 11.07.2013 maar dat betrokkene op 29.07.2013 uit het opvangcentrum in Debrecen verdwenen bleek te zijn en dat zijn asielaanvraag op basis van zijn verklaringen werd afgewezen op 12.08.2013. Uit deze informatie blijkt duidelijk dat betrokkene wel degelijk asiel heeft aangevraagd in Hongarije. Uit de bovenstaande elementen en vaststellingen blijkt dan ook dat betrokkene de Belgische autoriteiten doelbewust heeft trachten te misleiden aangaande eerdere asielaanvragen in andere Europese Lid-Staten.

Op basis van het Eurodacverslag van 09.09.2013 werd voor betrokkene op 18.09.2013 een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.c van de Dublin-II-Verordening aan de Hongaarse autoriteiten verstuurd. De Hongaarse autoriteiten lieten op 26.09.2013 weten het verzoek tot terugname van betrokkene in te willigen op basis van art. 16.1.e van de Dublin-II-Verordening. Hongarije is dan ook de verantwoordelijke Lid-Staat voor de behandeling van het asielverzoek van betrokkene.

De Hongaarse autoriteiten informeerden de Belgische autoriteiten eveneens dat betrokkene in Hongarije wel degelijk asiel heeft aangevraagd en dit op 11.07.2013 onder de gegevens van [M.R.], geboren op 01.06.1993 met het staatsburgerschap van Bangladesh.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Hongarije voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Hongarije een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Hongarije dan in België zou genieten. Hongarije heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Hongaarse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Hongaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Hongarije een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Hongarije hem zonder meer zal repatriëren naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft na zijn aankomst in Hongarije en vooraleer in het kader van zijn asielaanvraag is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen een overdracht naar de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke Lid-Staat, in casu Hongarije, zouden kunnen rechtvaardigen, stelde betrokkene dat hij zich in Hongarije niet veilig voelde (DVZ, vraag 36). Met betrekking tot deze aangehaalde redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke Lid-Staat, in casu Hongarije, dient te worden opgemerkt dat betrokkene hiervan niet het minste begin van bewijs aanbrengt, hetgeen gezien het ernstige karakter dat uitgaat van een asielaanvraag op zijn minst van de asielzoeker verwacht kan worden, qu[o]d non. Indien betrokkene zich om één of andere reden niet veilig gevoeld zou hebben in Hongarije, dient betrokkene zich met deze gevoelens van onveiligheid in eerste instantie te richten tot de bevoegde Hongaarse autoriteiten voor eventuele hulp en/of bescherming. Betrokkene maakt echter niet aannemelijk dat hij een beroep zou hebben gedaan op de Hongaarse autoriteiten en maakt evenmin aannemelijk dat de bevoegde Hongaarse autoriteiten hem niet zouden hebben willen of hebben kunnen helpen en/of beschermen indien hij er een beroep op zou hebben gedaan. Betrokkene maakt bovendien ook op geen enkele wijzen aannemelijk dat zijn verklaring dat hij zich in Hongarije niet veilig voelde enige verband houdt met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Hongaarse autoriteiten. De door betrokkene aangehaalde reden om zich te verzetten tegen een overdracht naar de voor de behandeling van het asielverzoek verantwoordelijke Lid-Staat, in casu Hongarije, zijn dan ook niet als gerechtvaardigd te beschouwen. Op basis van de door betrokkene aangehaalde verklaringen en elementen kan er immers geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Hongaarse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Hongarije er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Hongaarse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. Dat Hongarije de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden

respecteren wordt niet aangetoond. Evenmin wordt aangetoond dat een terugkeer naar Hongarije een inbreuk zou uitmaken uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). De Hongaarse autoriteiten zullen tenminste zeven kalenderdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan voorzien worden.

Met betrekking tot de vraag naar familieleden in België of Europa, stelde betrokkene dat hij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 20 & 21). Op basis van de voorgaande informatie is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7 of art. 15 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 derhalve niet aan de orde.

Met betrekking tot de vraag of er een specifieke reden is om precies in België asiel aan te vragen, stelde betrokkene dat België een veilig en sociaal land is (DVZ, vraag 34). Met betrekking tot deze opgegeven reden dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen zou bovendien neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-II-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lid-Staat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen.

Betrokkene haalde met betrekking tot zijn gezondheidstoestand aan dat deze goed is (DVZ, vraag 35). In het administratief dossier van betrokkene zijn verder geen gegronde redenen voorhanden waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen of dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Hongarije. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname, in casu Hongarije, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gelet op al deze elementen, is er dan ook geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 352, art. 7 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343/2003. België is dan ook niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Hongarije toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en art. 16.1.e van Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 en bijgevolg moet betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal overgedragen worden aan de bevoegde Hongaarse autoriteiten in Hongarije (4)."

Dit is de bestreden beslissing.

1.7. Verzoeker diende bij aangetekend schrijven van 18 oktober 2013 een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Dit beroep werd, na regularisatie, ingeschreven op de rol.

2. Over de rechtspleging

Artikel 39/85, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt het volgende:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend tegen deze maatregel en op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van

voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingsverzoek zo snel mogelijk behandelt.”

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoeker op 4 oktober 2013 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten werd ter kennis gebracht. Verzoeker is administratief van zijn vrijheid beroofd en een repatriëring naar Hongarije onder escorte wordt voorbereid. Het kan derhalve niet ter discussie worden gesteld dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is.

Het betoog van verweerder dat verzoeker reeds op 4 oktober 2013 in kennis werd gesteld van de bestreden beslissing maar pas op 30 oktober 2013 om een hoogdringende behandeling van zijn schorsingsverzoek verzocht en dat hij dus niet diligent optrad doet geen afbreuk aan voorgaande vaststelling. De vereiste van het diligent optreden wordt daarenboven niet gesteld in de wet en de Raad vermag in casu enkel vast te stellen dat verzoeker enkel door voorlopige maatregelen bij hoogdringendheid te vorderen nog een passende rechtsbescherming kan krijgen.

Ingevolge artikel 39/85, tweede lid, van de Vreemdelingenwet dienen bijgevolg de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen die er slechts op gericht is de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te laten bevelen en de vordering tot schorsing samen behandeld en afgedaan te worden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.2. Ter zake dient te worden opgemerkt dat voor wat de beoordeling van deze voorwaarden betreft slechts kan worden ingegaan op de uiteenzetting zoals opgenomen in de initiële vordering tot schorsing. Anders oordelen zou de verzoekende partij immers toelaten om, buiten de beroepstermijn waarbinnen deze vordering moest worden ingediend, haar vordering te wijzigen, hetgeen uiteraard niet is toegelaten.

3.3. In zijn initiële verzoekschrift tot schorsing voert verzoeker in een enig middel de schending aan van de artikelen 51/5 en 71, § 3 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1 en 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: de Vluchtelingenconventie), van de rechten van verdediging, van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Allereerst moet worden geduïd dat artikel 71 van de Vreemdelingenwet geen “§3” bevat, zodat geen schending van deze onbestaande bepaling kan worden vastgesteld.

Daarnaast moet worden gesteld dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 20 december 2001, nr. 102.201; RvS 3 november 2003, nr. 124.957; RvS 8 december 2004, nr. 138.181). Een schending van de rechten van verdediging kan in casu derhalve niet op ontvankelijke wijze worden aangevoerd.

Verzoeker laat ook na op een voor de Raad begrijpelijke wijze toe te lichten waarom hij meent dat de artikelen 1 en 2 van de Vluchtelingenconventie zijn geschonden, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State heeft het artikel 1 van de Vluchtelingenconventie bovendien geen directe werking in de Belgische rechtsorde (RvS 14 februari

2005, nr. 140.572; RvS 30 augustus 2006, nr. 162.085; RvS 25 maart 2011, nr. 6740 (c)), zodat deze bepaling hoe dan ook niet dienstig kan worden aangevoerd.

Waar verzoeker aangeeft dat bepaalde organisaties rapporteren dat het asielsysteem in Hongarije gebrekkig is en asielzoekers in dat land worden mishandeld, moet worden gesteld dat hij niet aannemelijk maakt dat op basis van deze verslagen kan worden besloten dat hij dreigt te worden onderworpen aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Verzoeker verklaarde zelf dat hij in Hongarije in de mogelijkheid werd gesteld om een asielaanvraag in te dienen en dat hij een opvangplaats kreeg toegewezen. Hieruit kan enkel worden afgeleid dat het Hongaarse asielsysteem functioneert. Hij gaf ook niet aan op enig ogenblik slecht te zijn behandeld, laat staan mishandeld. In zoverre verzoeker citeert uit een verslag van de Verenigde Naties moet worden opgemerkt dat niet blijkt dat dit verslag de huidige situatie van de asielzoekers die in het raam van de verordening 343/2003/EG worden teruggestuurd naar Hongarije beschrijft. In dit verband kan worden verwezen naar de overweging 110 in het arrest nr. 2283/12 van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 6 juni 2013, waarin het volgende wordt gesteld: *"In any event, the Court again refers to the UNHCR's recently provided information on changes to Hungarian law and practice envisaged and already brought about and notes that it would appear that transferees now have sufficient access to asylum proceedings in Hungary and may await the outcome of the proceedings in Hungary, provided that they apply for asylum immediately upon their return."*

Het gegeven dat bepaalde organisaties de Hongaarse autoriteiten adviseren om bepaalde praktijken nog bij te sturen laat op zich niet toe te besluiten dat verweerder één van de door verzoeker aangevoerde bepalingen heeft geschonden.

Er blijkt bijgevolg niet dat verweerder door te beslissen dat verzoeker dient terug te keren naar Hongarije teneinde zijn asielaanvraag te laten behandelen verzoeker in een situatie brengt die als onmenselijk of vernederend kan worden beschouwd in de zin van artikel 3 van het EVRM. Er kan derhalve evenmin worden geconcludeerd dat verweerder toepassing had dienen te maken van de in artikel 51/5, § 2 van de Vreemdelingenwet voorziene mogelijkheid om zelf de verantwoordelijkheid voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag op zich te nemen.

De beschouwingen van verzoeker laten ook niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Aangezien verzoekers standpunt dat hij geen toegang kan krijgen tot de asielprocedure niet correct is, kan hij ook niet worden gevolgd in zijn bewering dat een schending van artikel 13 van het EVRM dreigt omdat hij niet de mogelijkheid heeft om een internationale beschermingsstatus te verwerven in Hongarije.

Het enig middel is niet ernstig.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

3.4. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet, zal de beslissing over het rolrecht of de vrijstelling van het rolrecht desgevallend worden onderzocht in een later stadium van de procedure.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid is ontvankelijk.

Artikel 2

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig oktober tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. J. GHEYLE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. GHEYLE

G. DE BOECK